

KELTAINEN KIRJASTO

The background of the cover is a photograph of a beach at sunset or sunrise. The sky is a mix of blue, orange, and pink. Numerous seagulls are in flight throughout the sky. In the foreground, the ocean waves are visible, and a large, dark, ribbed object, likely a whale carcass, is lying on the sand near the water's edge.

HYVÄSTI PANIC BEACH

sara stridsberg

KELTAINEN KIRJASTO

SARA STRIDSBERG:

Unelmien tiedekunta (2006, suom. 2018)

Niin raskas on rakkaus (2014, suom. 2016)

Rakkauden Antarktis (2018, suom. 2019)

Hyvästi Panic Beach (2024, suom. 2026)

SARA STRIDSBERG

Hyvästi Panic Beach

Suomentanut
OUTI MENNA

TAMMI
HELSINKI

Pohjoismaiden
ministerineuvosto on
tuenut tämän teoksen
suomentamista

Suomentaja kiittää Taiteen keskustoimikuntaa saamastaan tuesta.

Sivun 204 sitaatin Fjodor Dostojevskin romaanista *Karamazovin veljekset*
on suomentanut Martti Anhava (Otava 2014).

Ensimmäinen painos

Ruotsinkielinen alkuteos *Farväl till Panic Beach* ilmestyi 2024.

Copyright © Sara Stridsberg, 2024

Suomenkielinen laitos © Outi Menna ja Tammi 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä,

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki.

ISBN 978-952-04-7402-7

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Hey mama, look at me on Panic Beach...

VÄRJYVÄ SININEN usva leijuu veden yllä ja levittäytyy taivaanrantaan kimmeltäväksi tasangoksi, ja kun siristää silmiään, näyttää kuin se johtaisi halki aikojen. Poika, joka todellisuudessa oli poika kauan sitten, juoksee vesirajassa ja yrittää lennättää leijaa, se raahautuu painavana hiekalla levien ja simpukoiden ja vaahdon seassa.

”Näyttäisikö leijaasi.”

Leija laahaa pojan perässä, kun hän kävelee hitaasti luokseni hiekkarantaa pitkin. Hän on uimahoususillaan, hänellä on selkeästi vilu, ja hiukset ovat takkuiset suolasta ja auringosta ja hiekasta ja tukkaan takertuneista meriruohonpätkestä.

”Hei... Tunnettaanko me?”

”Tavallaan. Miten leijan lennätys sujuu?”

”Ei kovin hyvin. Mutta äiti tulee kohta auttamaan.”

Poika osoittaa naista, joka retkottaa rannalla kuin eloton nukke viltti kasvoillaan ja aurinkolasit ja suruhuntu kädessään.

”Tuleeko?”

”Tulee, kun äiti vain herää ensin niin me mennään uimaan.”

Tämän sanottuaan poika ilahtuu, hänen pienet kasvonsa alkavat loistaa, kun hän ajattelee uimista äitinsä kanssa. Hän näyttää hurjan suloiselta, hänen korvansa törröttävät

pään molemmin puolin kuin pienet propellit ikään kuin hän saattaisi hetkenä minä hyvänsä pyrähtää lentoon ja kadota taivaalle.

”Etkö saa uida yksin?”

”En varmaan.”

Kuinka pikkuruinen hän onkaan, käsivarret kuin tulitikut ja jalatkin niin pienet ettei uskoisi todeksi – yhdeksänvuotias on vielä ihan lapsi, olin unohtanut miten heiveröisiä he ovat ja miten minimaalisilta he näyttävät merta vasten. Hän piirtelee hiekkaan pikkuisella varpaallaan.

”Voin tulla uimaan kanssasi, jos haluat”, sanon.

Jalka pysähtyy hiekalle.

”En tiedä, voinko jättää äitiä.”

”Kyllä sinä hetkeksi voit. Ei hän kuitenkaan tee muuta kuin nukkuu.”

Poika vilkuilee leijaansa jatkuvasti ikään kuin se voisi kohota ilmaan, kun sitä vain katsoo riittävän usein.

”En saa uida vieraiden ihmisten kanssa.”

Ojennan käteni ja väläytän hymyn, jolla yleensä saan tahtoni läpi ja jollaisella ihmiset ovat huijanneet lapsia iät ajat.

”En ole vieras.”

”Eli me siis tunnetaan?”

”Niinkin voisi sanoa.”

Ja sitten nousen ja otan kiinni hänen luisevasta pikkukätösestään, pienestä ja kylmästä kuin kala, ja me kävellemme yhdessä veteen.

”Tule.”

BERZELIUKSENPUISTO
— NEW ORLEANS

KAUAN SITTEN, kun tapasin istuskella koulun jälkeen kapakassa Humlegårdenissa, eräs merimies sanoi minulle, että jos päädyn joskus umpikujaan, paras ratkaisu on palata takaisin lähtöpisteeseen. Niin merimiehetkin tekivät entisaikaan, kun eivät tienneet, miten jaksaisivat jatkaa matkaa hyppäämättä yli laidan. Sellaisessa tilanteessa ainoa keino oli yrittää palata satamaan, josta oli viimeksi lähdetty. En ymmärtänyt silloin, mitä hän tarkoitti, sillä olin itse nuori ja hän taas minun maailmassani jo vanha mies. Nykyään mietin hänen sanojaan usein ja ajattelen, että oman perheeni tarina alkaa Berzeliuksenpuistosta. Matin tarina alkaa pullojen pohjilta ja säihkyvän peilibaarin pelipöydistä, Sirin jääkauppiaista, jotka särkevät jäätä kuninkaallisen teatterin edustalla.

Alun perin Berzeliuksenpuiston paikalla oli järvi, jonka musta, pahanhajuinen vesi peitti koko puistoalueen ja loiskui tummana vasten Kungsträdgårdeniin asti jatkuvia satamalaitureita. Vesilänttiä kutsuttiin Kissajärveksi, eikä kukaan enää muista miksi, mutta veikkaisin nimen juontuneen siitä että sinne hukutettiin kissanpentuja. Sitten min järvi täytettiin ja sen tilalle rakennettiin puisto, johon istutettiin puita ja trooppisia kukkia maapallon toiselta puolelta ja jolle annettiin nimeksi Berzeliuksenpuisto jonkun silmäätekevän porhon mukaan. Pääportin

kupeeseen tilattiin Carl Milleltä karhuveistoksia, hän oli tarkkaillut häkkiin suljettuja karhuja kokonaisen kesän Pariisin Jardin des Plantesissa. Yhden veistoksen pienet kivikarhut iskevät toisiaan kaulaan ja repivät toistensa silmiä terävillä kynsillään mutta näyttävät silti onnellisilta. Toinen veistos esittää äitikarhua, joka nuolee poikasiaan puhtaaksi. Leikkivät karhut muistuttavat minun lapsiani pieninä; katsoin usein ihmeissäni miten he makasivat kylki kyljessä ja nauroivat tapeltuuaan juuri hetkeä aiemmin, en voinut ymmärtää heidän nopeaa siirtymistään väkivallasta hellyyteen, ja oman lapsuuteni yksin eläneenä kadehdin heidän kykyään. Ajattelin, että se jos mikä oli todellista rakkautta.

Joka päivä lähden kotoa Berzeliuksenpuistoon sen sijaan, että tekisin jotain järkevää. Toisinaan menen teatterille ja lepäilen Helenan pukuhuoneessa sillä aikaa kun hän tekee töitä tai käyn tervehtimässä peruukintekijää, mutta useimmiten suuntaan suoraan karhujen luokse ja istahdan penkille odottamaan iltaa. Kaikki tehtäväni ja velvollisuuteni häipyvät pois aivan kuin niitä ei olisi koskaan ollutkaan, NK:n kello tikittää niin hitaasti, että epäilen pudonneeni ajan ulkopuolelle, ja esiin kääntyessään se näyttää aina täsmälleen samaa. ”Ihmiset valittavat, että elämä on lyhyt”, oli Matilla tapana sanoa, ”mitä hittoa he siis oikein tekevät kaiket päivät?” Sitä minäkin mietin, kun ihmiset kiiruhtavat Hamngatanilla jättimäisine kasseineen.

Kissajärven löyhyä nousee puiston nurmikosta joinakin päivinä niin vahvasti, että kuvittelen Chinateaternin ja kultakalalammen ja karhunpentujen ja kaiken muun olevan yhä hautautuneena tumman veden alle. Berzeliuksenpuisto

on niin kuin tämä kaupunki muutenkin, tyylikäs mutta kääntöpuolelta rujo.

Menen Helenan pukuhuoneeseen ja käperryn viltin alle. Pukuhuoneesta avautuu näkymä rannalle päin, kanava on taas jäässä, jään pinta levittäytyy kimmeltelevänä kalvona yönsinisen taivaan alla, takana on pitkä talvi. Herään siihen, että toinen näyttelijä tulee huoneeseen vaihtamaan vaatteita, makaan silmät kiinni ja odotan hänen lähtöään kasvot seinää kohti käännettyinä. Hän on herttainen muttei vauhtiin päästyään lakkaa puhumasta, ja aina kun hänen pitäisi olla vaiti ja kuunnella, hän näyttää hämmentyneeltä ikään kuin mieltäisi milloin tulee hänen seuraava repliikkinsä.

Helena näyttelee tällä hetkellä *Kuningas Learissa*, hän pystyy näyttelemään aina täysin riippumatta siitä, mitä hänelle on tapahtunut. Hän näytteli sinä iltana kun hänen veljensä kuoli, hän näytteli kun hänet oli juuri jätetty, ja psykiatriselta osastolta hänet päästettiin iltalomille esittämään roolinsa. Joka kerta, kun Cordelia *Kuningas Learissa* sanoo olevansa ainoa, joka tietää kuka heidän isänsä on, minä itken.

”Kuulen sinut”, Helena sanoo, vaikkei se voi mitenkään olla mahdollista, sillä istun aina takarivissä. Kaikki varmaankin ihmettelevät, miksi pyörin teatterilla jatkuvasti, mutta he ymmärtävät, että olen jollain tapaa Helenan suojatti. Helena on antanut minulle avaimen, mistä muut tuskin pitäisivät, jos tietäisivät.

Istuessani eilen lammen rannalla näin miehen, joka saapas-teli Hamngatanilla miekka kupeessaan, se säihkyi auringonvalossa, mies näytti vallasta syöstyltä vanhalta kuninkaalta, kaiken lian alla tavallaan yhä seksikkäältä, kun hän huitoi

miekalla saaden ihmiset pakenemaan ympäriltään. Kun poliisit saapuivat paikalle, hän huusi olevansa Jeesus – tilanteessa oli jotain iätöntä, vanhatestamentillista, ja hän nosti rauhan eleenä kädet pystyyn ennen kuin virkavalta lopulta painoi hänet maahan ja saattoi poliisiautoon. Näin hänet läheltä, kun poliisiauto ajoi ohitseni, ja hetkellisesti katseemme kohtasivat ja hän kohotti kätensä puolittaiseen tervehdykseen. Hän näytti yllättävän iloiselta, vähän niin kuin Matti kirkossa Hanna-siskonsa hautajaisissa. Hän iski minulle silmää, ja sitten hän oli poissa.

Toisinaan, kun näen värisevän kuvajaiseni lammessa Bernsin edustalla, minusta näyttää kuin harteillani roikkuisi kuollut kauris, mutta kun vaihdan asentoa, se katoaa veden liikkeeseen. Ja kun istun hotellin aulassa ja näen itseni peilistä, näyttää kuin kantaisin kivääriä, ase välkähtää kultaraamisissa peileissä. Tähtään kiväärillä kiiltävään lasiin kaikkien edesmenneiden sukulaisteni varjot peilikuvassa selkäni takana.

LAPSI SYNTYY keväällä, huhtikuun lopussa vuonna 1918. Sähke on lyhyt, sillä eipä tapahtumasta oikeastaan ole paljon kerrottavaa. Ainakaan mitään sellaista, mikä muuttaisi pelitaktiikan.

”Poika. 4 055 grammaa. Sinun korvasi. Laura.”

Poika saa nimekseen David.

Samuel Grossman vastaa lähettämällä Karoliiniseen sairaalaan sylillisen vaaleanpunaisia neilikoita. Kimppu on viitoshuoneen äitien kukkakimpuista suurin, se on silmiinpistävä ja haiskahtaa toivottomalta ja halvalta onnelta. Muut tuoreet äidit, jotka ovat saaneet hillittyjä ja sukupuollettomia tulppaaneja, mulkoilevat Lauraa aina kun luulevat, ettei hän huomaa, eikä hän alennu puhumaan heille tai heidän idioottimaisille aviomiehilleen. Sairaalavuoteessa hän lukee kaatuneista pojista, ja kun hänen miehensä Harry saapuu vierailulle, hän pyytää yhtä hoitajista siirtämään neilikat hetkeksi käytävän puolelle.

Viikon päästä Harry noutaa Lauran ja vauvan kotiin valoisasta sairaalahuoneesta, mistä myös muissa vuoteissa olleet äidit on haettu hiljattain. Kun he ajavat siltojen yli kalpean kevättäivaan alla, Harry nuokkuu pää taksin ikkunaa vasten ja löyhkää aivan kuin olisi nukkunut tunkiossa, ja Laura siirtelee virkattua peitettä sen mukaan, miten valo ja varjot

osuvat vauvaan. Varovasti hän kumartuu nuuhkimaan pojan untuvaista päälakea.

Harry tärisee krapulaisena kantaessaan pienen korin kynnyksen yli. Asuntoa, jonka Laura on järjestänyt valmiiksi vauvaa varten, ei enää ole, vaan koti näyttää villieläinten valtaamalta. Sirpaleita lojuu kaikkialla, huonekaluissa on tupakan polttamia reikiä ja matoilla on ruoantähteitä. Ruskeaan kašmirhuiviin kietoutunut Laura jähmettyy ovelle, tuijottaa hävitystä ja sulkeutuu vauvan kanssa makuuhuoneeseen. Harry nukkuu tuon yön Berzeliuksenpuiston nurmikolla sen jälkeen, kun on ensin viettänyt pitkän illan Bernsissä, ja herättyään hän rientää suorinta tietä pelipöytien ääreen kristallikruunujen alle. Suuri sota on edelleen käynnissä, ja pian maailmassa alkaa riehua tappava kulkutauti. Pojan ensimmäisinä elinvuosina kuolinkellot kumisevat vähän väliä. Poliittista tilannetta leimaa arktinen kylmyys, vuodet ovat täynnä murhetta ja epätoivoa niin maailmalla kuin Lauran sisälläkin.

KEVÄÄLLÄ 1923 Laura pakkaa yhden matkalaukun itselleen ja toisen Davidille, joka on viiden vanha. He kävelevät Katarinavägeniä mukanaan matkalaukut ja pari hatturasiaa ja ottavat huoneen Hotell Cheriestä Vanhastakaupungista. Sieltä he muuttavat Erstagatanille pimeään pohjakerroksen asuntoon roskisten ja mattotelineen viereen, taloon jonka ylemmistä kerroksista avautuu näkymä Djurgårdeniin. Laura istuu iltaisin ikkunassa ja katselee autiolla pihalla vilistäviä rottia. Joitakin kertoja Samuel Grossman käy hänen luonaan yöllä, kun David nukkuu.

Saman vuoden elokuussa alkaa oikeudenkäynti. Laura vaatii eroa Harrysta sekä lapsen yksinhuoltajuutta ja kaikkia niitä rahoja, jotka Harry on pelannut Bernissä. Lisäksi hän vaatii Harrya elättämään hänet ja Davidin heidän elämänsä loppuun asti. Tukholmassa vallitsee trooppinen helle, ja ihmiset nukkuvat alusvaatteillaan ikkunat auki. Ennen oikeuteen menoa Harry nauttii lasillisen Berzeliuksenpuistossa. Sitten hän kävelee Tukholman poikki ohi Kungsträdgårdenin ja oopperatalon ja yli kaupungintalon vierestä kulkevien siltojen. Kevyessä hiprakassa hän kapuaa portaita raatihuoneen ovelle ja luikahtaa sisään linna-
maiseen rakennukseen. Edellisen kerran hän kävi siellä omassa vihkitilaisuudessaan. Silloin portailla seisoi Laura

viehkeästi hymyilevänä ja kasvoillaan huntu, jonka vain hän sai nostaa sivuun – ihana suu, joka oli hetken vain hänen, kaulan pehmeys, ja pienen pään päälle kuin kuvuksi kootut hiukset, ohuet ja sileät kuin silkki.

Saavuttuaan ylös Harry näkee Lauran istuvan yksin pää painuksissa ja puristavan käsilaukkua sylissänsä. Hänelle tulee surullinen olo. Mitä Laura tekee oikeussalissa? Ja miksi he eivät ole tulleet tänne yhdessä? Kun Laura nostaa katseensa häneen, hän ajattelee hetken että kaikki on silkkaa väärinkäsitystä, pelkkä paha uni, johon kumpikin heistä on joutunut sattumalta, ja lyhyen sekunnin ajan Lauran katse on avoin ja tulvillaan samanlaista lempeää valoa kuin joskus aiemmin. Hän on ehdottamaisillaan, että he juoksisivat karkuun, mutta silloin katse Lauran silmissä muuttuu äkisti niin hyytäväksi, että häntä puistattaa. Katseesta olisi voinut luulla, että hän on kuka tai mikä tahansa, kadulla hoiperteleva juoppolalli tai jaloissa pyörivä kapinen kulkukoira, joka tökkii kuonollaan haaroväliä. Ja juoppolallihan hän onkin, on aina ollut – se vain, että hän kuvitelti olevansa Lauran oma juoppolalli. Kuinka kaukana hän onkaan nyt siitä, mitä hän Lauralle merkitsi alkuaikoina, kun Laura katsoi häntä ihailevasti eikä Lauran kasvoilla näkynyt lainkaan varjoja vaan pelkkää orvokinsinisistä silmistä hohtavaa valoa. Nyt silmät ovat myrskynsiniset, hautakivenharmaat.

”Saanko istua viereesi?”

Huoneessa ei ole ikkunoita, vain pieniä aukkoja joista päivänvalo lankeaa sisään vihertävänä aivan kuin he olisivat vankilassa. Koska vastausta ei kuulu, hän istuu varovasti, ja Laura siirtyy muutaman sentin kauemmas.

”Haiset pahalta”, Laura sanoo.

Hän tietää sen kyllä, ei mitään väliä oliko perse vai suu, kaikkialla sama etova mädäntyneen löyhkä. Laura nojautuu taaksepäin ja kietoo takkia tiukemmin ympärilleen niin kuin kietoi aikoinaan peittoa, kun ei halunnut häntä lähelleen. Mutta niinä kertoina, kun hän pääsi lähelle, olo oli kuin paratiisissa, niin turvallisen lämmin ja salliva. Laura tuoksui niin hyvältä ja lainkaan pelkäämättä lukitsi jalkansa kuin siiviksi hänen selkäänsä.

”Oletko sinä humalassa?”

Totta kai hän on humalassa, miten muuten hän selviytyisi tästä?

”Ehkä vähän...”

Laura katsoo häntä kuin mielvikaista.

”En ymmärrä, miten voit olla humalassa nyt.”

Hän hivuttautuu vähän lähemmäs.

”Mitäs ihmeellistä siinä on, tilasin vain muutaman viinapaukun Bernissä. Miten itse kestät olla selvin päin tällaisena päivänä, kyyhkyläiseni?”

Jättimäiset lamput valaisevat kaikkia paikalla olevia. Lähellä istuvista hahmoista muodostuu kaunis kuva. Silmiä siristäessä voi kuvitella, että he ovat kokoontuneet juhli-
maan jotain. Hartaasti eteensä katsovia päitä penkkiriveillä, ihmisiä pukeutuneina parhaimpiinsa. Harry suostuu kaikkiin vaatimuksiin, myöntää kaiken eikä kiistä juuri mitään. Siitä huolimatta ihmiset nousevat vuoron perään todistamaan, kuinka surkea miehenkuvatus hän on, jopa hänen oma perheensä, tuolla on isä, tuolla äiti, tuolla hänen paras ystävänsä. Ja tuolla Laura, yksin todistajanaitiossa, kylmänviileänä kuin pyhimys. Hän haluaisi sanoa, että pitäisi olla rikollista kääntää selkensä niin kuin Laura on tehnyt, ettei

häntä oikeuteen olisi kuulunut haastaa vaan Laura. Olkoonkin, että hän on ryypännyt vaimonsa rahat ja maannut viime vuosina, joskus maksusta, satojen naisten kanssa, joista osa on ollut alaikäisiä, osa pelottavan rumia, osa suorastaan vastenmielisiä. Olkoonkin, että hän on unohtanut Davidin kaupungille, väärentänyt vaimonsa nimikirjoituksen ja myynyt tämän koruja ja tyhjentänyt tämän pankkitilin. Hän on tehnyt kaiken sen ja vielä muutakin muttei ole koskaan lakannut toivomasta, että he pysyisivät yhdessä – hän on nähnyt mielessään vain Lauran joka kerta, kun hän on työntynyt tuntemattoman naisen sisään ja ruiskuttanut tähän kelvottomat siemenensä. Kun häneltä tiedustellaan, myöntääkö hän oikeaksi hänestä piirtyneen surullisen kuvan, hänen tekisi mieli vastata, että totuus on vielä paljon nyt päivänvaloon nostettua kapeaa siivua pahempi. ”Teillä ei ole aavistustakaan”, hän haluaisi huutaa, mutta hän istuu hiljaa. Hän on aliarvioinut Lauran vihan ja kirkaat, selkeät ajatukset, ja harhautunut kiertämään öisen maailman valossa, siinä loisteessa, joka hehkuu konjakkilasillisesta Bernsissä myöhäisinä yön tunteina. Toisinaan hän on erottanut lasin pohjalla häilyvät kasvot ja kuvitellut näkevänsä Lauran.

OIKEUDENKÄYNNIN JÄLKEEN Harryn perhe lähettää hänet New Orleansiin, minne hän jää viideksikymmeneksi vuodeksi työskentelemään puuvillatehtaan johtajana. Kun hän saapuu kotiin pieneen vuokrahuoneistoonsa, matkalippu Atlantin toiselle puolelle odottaa eteisen pöydällä kirjekuoressa, jonka viereen on aseteltu puuvillan kukka. Ilman lähettäjän nimeä, kuori vain lojuu auringossa, ja auringonvalo paljastaa lian ja pölyn niin eteisessä kuin kaikkialla muuallakin. Vain isällä ja äidillä on avaimet asuntoon, joten kuoren täytyy olla heiltä. ”Harrylle”, kuoressa lukee siistillä kaunokirjoituksella. Lippuun merkitty lähtöpäivä on viikon päästä. Harry plaraa paluulippua, mutta sellaista ei ole. Hän saa tavata Davidin vielä viimeisen kerran ennen lähtöään ja ottaa pojan mukaansa Bernsin pelipöytien ääreen eikä palauta tätä kotiin illalla. Laura, joka on kiertänyt kaupungin sairaaloita ja poliisiasemia koko yön etsiesään poikaansa, löytää heidät seuraavana aamuna nukku-masta lammen rannalla käpertyneinä nurmikolle Harryn takki peittonaan. Hän nappaa pojan, ja he hyppäävät Hamngatanilta taksiin.

Kun Harry Göteborgissa nousee laivaan, on jo ilta ja taivas hämärtyy. Hän kiipeää kannelle ja näkee laiturilla satapäin ihmisiä, jotka huiskuttavat huivejaan ja nenäliinojaan. Hän etsii katseellaan tuttuja kasvoja, mutta kukaan ei

ole tullut saattamaan häntä. Äiti ja isä istuvat päivällispöydässä Djurgårdenissa ja tarkkailevat isoa kultakelloa, jonka viisarit kertovat milloin laiva lähtee, ja Laura luultavasti nojaa kaunista kyynärpäätänsä Stora Skugganin kahvilan pöytään samaan aikaan kun poika keinuu hitaasti vähän matkan päässä vanhan onton tammen alla.

Harry panee silmät kiinni ja kuulee sumutorven matalan tuuttauksen laivan irtautuessa satamasta. Sitten alus lipuu saariston läpi, ja hän seisoo kannella väkijoukossa ja näkee kotimaansa loittonevan vanhaksi, hiutuneeksi kangastukseksi. Aallot keinuttavat häntä ylös alas, ja jäävuorten pelko pyyhkäisee kylmäävänä hänen lävitseen. Hytissä hallusinaatiot alkavat saman tien. Heti kun hän sulkee silmänsä, hän näkee hämähäkkien ja rottien ryömivän rintansa yli. Hän tietää, mitä harhaiset juoppohulluuskohtaukset ovat, hänellä on ollut niitä ennenkin, mutta ei merellä. Kolme viikkoa hämähäkit, jotka muuttuvat mustekaloiksi, maneeteiksi ja merikäärmeiksi, luikertavat hytin tahmaisista seinistä pitkin ja jahtaavat häntä.

SARA STRIDSBERG (s. 1972) kuuluu Ruotsin merkittävimpiin nykykirjailijoihin, ja hän on ollut Ruotsin Akatemian jäsen. Vuonna 2007 hän sai *Unelmien tiedekunnasta* (suom. 2018) Pohjoismaiden neuvoston kirjallisuuspalkinnon, ja hän on ollut useasti August-palkintoehdokkaana. Hän on menestynyt myös näytelmäkirjailijana.

Haikeankaunis, kipeä romaani pohtii neljässä sukupolvessa kiertävää kolkkoa perintöä: riippuvuuksia, väkivaltaa ja anteeksiannon vaikeutta. Kesät kauniilla Panic Beachillä antavat kuitenkin toivoa paremmasta.

”Stridsbergin romaaneista toiveikkain, vaikka tarinalla onkin synkät ääriiviivat.” GÖTEBORGS-POSTEN

”Lämmin, tarkkanäköinen, syvästi koskettava ja ylipäättään aivan suurenmoinen romaani, jonka kielessä soivat aidot tunteet ja elämä.”
FALU-KURIREN

Päällys: Laura Lyytinen • Alkuperäiskuvat: Istockphoto

